

Pier Giorgio Frassati: de bergbeklimmer met rugzak en rozenkrans.

De katholieke Kerk denkt niet in jaren, maar in eeuwen. Zij neemt tijd voor de bouw van kathedralen, ze bewaart wijn tot hij oud genoeg is om perfect op smaak te zijn en om heilig verklaard te worden moet je doorgaans een eeuw dood zijn. En kijk, in een tijd waarin alles razendsnel gaat, stelt de Kerk op 7 september 2025 een jongeman voor die een eeuw dood is, maar springlevend blijkt. Dat is haar eeuwige stijl: langzaam genoeg om tijdloos te zijn.

Pier Giorgio Frassati was geen bisschop, geen theoloog, geen martelaar die in een Romeins circus zijn bloed verloor. Hij was een student, een bergbeklimmer, een jongeman met rozenkrans én rugzak. Zijn heiligheid lag niet in het overwinnen van leeuwen in Circus Maximus, maar in het overwinnen van zichzelf: het dragen van armoede die niet de zijne was, het beklimmen van bergen die meer geestelijk dan geografisch waren. Het wonder is niet dat hij werd heiligverklaard, maar dat wij verrast zijn dat zulke mensen bestaan.

Wie vandaag als nieuweling onze kerken binnenwandelt - enigszins schuchter, vaak met meer vragen dan antwoorden - ontmoet in Frassati een vriend. De Kerk ontvangt nieuwelingen zoals een oud huis een nieuwe gast ontvangt: met muren die eeuwenlang stormen hebben getrotseerd, maar met een open haard die nog altijd warm brandt. En Frassati is daar, jong, vrolijk, een pijp rokend, uitbundig lachend, trouw op zondag de handen vouwend tot gebed om daarna de handen uit de mouwen te steken om de armen bij te staan en met de rozenkrans in de hand bergen beklimmen. Dat is precies wat de 'nieuwe katholieken' zoeken: geen museum, maar een levend geloof. Iemand die laat zien dat je tegelijk vrolijk én ernstig kunt zijn, modern én traditioneel, speels én vroom. De heiligverklaring van Frassati zegt tegen onze jongeren: heiligheid is niet voor engelen, maar voor jou.

En de seculiere wereld? Die lacht vaak om de Kerk zoals je glimlacht om je oma die nog steeds brieven met de hand schrijft. Maar juist die wereld kan niet ontkennen dat Frassati's verhaal als een speld in de ballon van modern cynisme prikt. Want hier is een jongeman die studeerde in Turijn, die sportte, die genoot en ... die niet bezweek voor de verleiding van gemakzucht en egoïsme. Hij leefde kort, maar zo volledig dat zijn dood meer leven uitstraalt dan de carrières van de meeste rich and famous.

In een wereld die de jeugd vergoddelijkt maar tegelijk vernietigt met nihilisme, verheft de Kerk een jongeman tot altaar. De Kerk zegt niet: "word zoals hij omdat hij perfect was", maar doe zoals Pier Giorgio: word heilig! Wil je gelukkig worden, streef naar heiligheid! Het is passend dat Pier Giorgio Frassati juist anno 2025 - een jaar van verwarring en onrust - heiligverklaard wordt. Want hij laat - net als Carlo Acutis - zien dat het mogelijk is. Dat is de blijvende les van deze nieuwe heiligen: dat je tegelijk kunt lachen en bidden, klimmen en knielen, feesten en vasten. In een tijd die altijd kiest tussen of-of, verkondigt Frassati de oude katholieke wijsheid van én-én. En misschien is dat wel het mooiste van alles: dat een jongeman die in 1925 stierf, in 2025 de meest moderne figuur in de Kerk blijkt te zijn.

+Rob Mutsaerts